

Gyermekkori esők

1.

Esik az eső,
felkavarodik a folyó, esik az eső,
sorsok csorognak az ablaküvegen.

2.

Esik. A gyermekkor
istenei azzal bíznak meg,
hogymegfigyeljem ezt az esőt,
a cseppek meredek zuhanását.
Számos dolog történik a tócsákban is,
de ami a leginkább foglalkoztat, hogy
ő soha többé nem fog már az ablakhoz lépni,
hogymegkipillantson engem kutatva,
mert valójában nem szeret,
és nem is fog szeretni soha.

3.

Esik. Lovak ácsorognak az esőben,
nagyok, erősek és valóságosak.

Bőrük remeg, patáik karcolják a követ,
gazdájuk bőrkötényben ül a kocsi bakján.
Ők a valóság, mint a folyó a híd alatt,
az eső az utcaköveken, és mint ez a cigaretta itt.

4.

Esik az eső. Az erdő egyre feketébb,
olyan fekete, mint a szén a havon,
mint a szurok az aszfalt réseiben.
A körzeti megbízott a háztömb körül járja köreit.
Akár a mesékben, olyan csendes az éjszaka,
a gőzmodonyok sistergése elhal a távolban.

5.

Esik az eső. A folyóban szerteszét vadkacsák,
mindenből lomha nedvesség párolog,
a híd csillog a ködben. Milyen nedves ez a világ.

6.

Milyen nedves, milyen nedves ez a világ,
nedvesek az utcák, nedvesek a terek,
nedves Angelika haja is,
az eső befolyik anorákja alá,
és átnedvesíti apró melleit.
Egyedül ül a padon a parkban.
Egy ismeretlen siet el előtte,

és arra gondol, hogy milyen nedves,
milyen nedves is ez a világ.

7.

Víz ömlik a csatornákon át,
magával ragadja az életet,
a szeretet és a gyűlölet nyomait,
átázott cigarettásdobozokat,
a folyóparton heverő óvszert, csikkeket,
a remény és a kétségbeesés,
a szenvedély, az undor és az ösztön
kiszolgáltott és átörökített jeleit.
Gyermekcipők lépnek a pocsolyákba,
és a világ tükre szétesik.

8.

Szétesik a világ tükre,
szétesnek a házak benne,
szétesik a szürke ég,
szétesnek a nappalok és az éjjelek,
ahol megtanultam szeretni a sebeket,
és a gyermekkezeket,
ahol gyökeret verve állt az idő.
Szétesik a világ tükre,
és nem áll már soha össze.

9.

Úgy gázolunk a ködben, mint a katonák,
vacogva nedves mezőkön át,
esőtől átázott bakancsainkban,
nedves harisnyáinkban, nadrágjainkban.
Gyermekbőrünk, gyermekcombjaink
finomak, gyámoltalanok és puhák.
Úgy esünk és halunk, mint az indiánok,
utolsó lélegzetünk tovalebeg,
mint fehérlő köd, mint felhőzene
az esőáztatta mezők felett.

10.

Itt állnak mind a tornyos lipcsei házak,
vörös téglából és szürke homokkőből.
Az utcákon hallgatag gyermekek,
sötét kabátjuk esőtől gőzölög,
sebes kezük esőtől nedves,
ismerik az életet, ismerik jól
az ütéseket is, amiket továbbad az ember.
Most hát Christian is véresen fekszik a földön
öklömtől. Megalvad-e vére valaha,
és véget ér-e majd egyszer ez az eső?

A hadnagy arcképe

(Ottomán-Macedónia, 1870)

A sápadt, gyermekképű, részeges hadnagyot áthelyezik a végekre, a hegyvidékre, ahol gyakran permetez az eső. A szesz folytonos migrénnel gyötri a férfit, a hajnalok kápráznak, mindenre hideg köd telepszik, olyan, mintha minden emlék volna.

Mint az emlék, olyan az élete.

A ló patái karcolják a köveket, csörgő kavicsokat vernek fel. Kora hajnal van a sebes sodrású folyónál. A gyermekarcú a parton, a szédítő, keskeny kőhíd alatt dől le a fűre. Maga mellé helyezi lecsatolt kardját, így talán, ha aludhatna végre.

Ha aludhatna, aludhatna végre!

Fű, víz, fa, kövek. Füst szagát hozza a szél, fejsze csattog a távolban, madár szárnya pereg a fõvenyen. A hadnagy tátott száján párállik a szesz, s ő sírva fakad: hová vetette a sors, a fehérlõ ánizs ital, amely mint a köd a hegyekre, úgy telepszik gondolataira, vágyaira.

Ki segíthetne rajta? Isten? Ki?

Hogy van-e Isten - ezen is eltöpreng ott a folyóparton,
majd mély álomba zuhan. Álmában látja utódai sorát,
az egymásba ölelkező nemzedékeket, a csörgő kövek
között játszó gyermeket, a szigorú asszonyt, a sánta férfit,
a sok tévhitet, ami segíti élni mindannyiukat, és felriad.

Rajta múlik, mindez megtörténik-e.

Ikarusz gyermekkora

Nappor lebeg a levegőben,
az ablakon beömlő fényben
ebéd utáni álom kerülget.
Rácsos kis ágyamban
savanyú szagok között
hüvelykujjamat szopogatva
félíg lehunyt szemhéjam alól
figyelem a tavaszi legyek cikázó,
kényszeres röptét a csillár körül,
míg a jobb lábam nagy- és középső ujja
közé szorítom a paplan szövettel
bevont gombját.

Nyílik az ajtó, odafordulok.
Apám lép be homályos barnán,
papucsban, pizsamában,
és a nyikorgó padlón
sánta léptekkel, hang nélkül átszeli
a szobát a résnyire tárt franciaablakig,
majd azt egészen kitarva
merev lábakkal átmászik

a rácson a párkányra,
hogy a hátára szerelt, maga
barkácsolta szárnyakkal próbarepülésre
vesse ki magát a kert zöldellő fái közé.

A cselédlány

(Budapest, 1945)

Ez a vers valahol egy kis dobozban,
a lekváros üvegek mögött rejtőzött
egy nagypolgári, körúti lakás éléskamrája
felső polcán,
és mert valaki lesodorta a dobozt,
mert teszem azt, nassolni akart
a konyakba eltett meggyből,
a földre hullott dobozka lepattant fedele alól
észrevétlenül előszivárgott, szerteszét lebegett,
és imbolyogni kezdett
szobáról szobára az elhagyott lakásban,
csakúgy, mint az addig számára
ismeretlen konyakos meggytől
megrészegült, tántorgó árva cselédlány,
akit az elhagyott lakást elfoglaló,
a bombariadó idejére éppen
a ház pincéjének óvóhelyén
megbúvó, Pestre felköltözött vidéki gazdái
(egy postamester, a felesége és két lánya),
magára hagytak az első emeleti lakásban,
és aki ilyen módon – miközben körülötte darabokra
hullik a város – homályos tekintettel,

tagjaiban az életében először fogyasztott
szesz melegével, szívében annak
könnyűségével ámulva fedezte fel a nemrégiben
elhurcolt egykori lakók élete nyomait,
köztük a fényesen csillogó
zongora fedelén álló családi
fényképet, rajta a szigorú tekintetű
bajuszos férfivel, mellette a fekete szemű,
csipkés blúzban fejét enyhén férje felé billentő
asszonnyal, valamint a szüleik előtt a
párnázott székeken ülő, kezeiket ölbe tett,
fényképezőgép lencséjébe mosolygó,
iskoláskorú, matrózinges fiúval és
copfba font hajú hűgával.

Átmeneti ember

Leléptem a járdáról,
átvágok az utcán,
még nem értem át,
ez vagyok: átmeneti ember.

Idősebb férfiak úszása

Az alkonyi tóban úsztunk,
beszélgettünk halálról,
szexusról, életről,
amikor egyszeriben a fejünk
felett, mintha a semmiből
születve, fekete kormoránok
nagy csapata jelent meg.
Rojtos szárnyaik hangtalan
csapdostak a sűrke ég alatt.

Elhallgattunk és rendülten
figyeltük a váratlan vonulást.
Egyhelyben tapostuk a vizet,
nyújtogattuk nyakunkat, míg
végül a madarak eltűntek
a sötétedő messzeségben.
Mi a part felé vettük az irányt,
némán úszva egymás mellett.
Karcapásaink hangja távolodott,
a síma víz és az ég maradtak
utánunk, és egymásba folytak.